

Sygn. akt I C 199/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łowiczu w Wydziale I Cywilnym w składzie:

Przewodnicząca: SSR Dorota Znyk

Protokolant: Katarzyna Michalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 sierpnia 2015 roku w Ł. sprawy

z powództwa D. W. (1),

przeciwko (...) Towarzystwo (...) z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 50000 zł

1) oddała powództwo;

2) zasądza od powoda D. W. (1) na rzecz pozwanego (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwotę (...), 38 (trzy tysiące osiemset sześćdziesiąt sześć złotych 38/100) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę (...) (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

3) zwrócić pozwanemu (...) Towarzystwu (...) z siedzibą w W. kwotę 320, 62 (trzysta dwadzieścia złotych 62/100) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

Sygn. akt I C 199/13

UZASADNIENIE

Powód D. W. (1) wniósł o zasądzenie od (...) Towarzystwa (...) w W. kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 12.07.2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, iż domaga się zasądzenia zadośćuczynienia w związku ze śmiercią jego matki J. W. (1) w wyniku zdarzenia drogowego, którego sprawcą był kierowca posiadający ubezpieczenie OC w (...) Towarzystwie (...) w W.. Podniósł nadto, iż roszczenie o wypłatę zadośćuczynienia zgłosił uprzednio stronie pozwanej. Pozwany odmówił wypłaty zadośćuczynienia.

(pozew k. 2-9)

Pozwany- (...) Towarzystwo (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na pozew k.85-89)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 listopada 2010r. w na ul. (...) w Ł. doszło do wypadku drogowego, na skutek którego śmierć poniosła J. W. (1), matka powoda.

Kierująca samochodem marki S. (...) M. K. (1) jechała z miejscowości B. do Ł.. Poruszała się z prędkością ok. 70 km/godz. Około godz. 5:30 znajdując się na ul. (...) w Ł. uderzyła w jadącą rowerzystkę J. W. (1). Po wypadku J. W. (1) została odwieziona do Szpitala Miejskiego w Ł., a następnie do (...) im. B. w Ł., gdzie zmarła dnia 7 grudnia 2010r. na skutek obrażeń, jakich doznała w przedmiotowym wypadku.

Postanowieniem z dnia 14 marca 2011r. Prokurator Rejonowy w Łowiczu umorzył śledztwo przeciwko M. K. (1) podejrzanej o to, że w dniu 23 listopada 2010r. w Ł., woj. (...) naruszyła nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w taki sposób, iż prowadząc samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) nie zachowała należytej techniki i taktyki jazdy, w tym należytej obserwacji, z przekroczeniem dozwolonej prędkości w terenie zabudowanym w warunkach ograniczonej widoczności spowodowanej ciemnością, w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z jadącą w tym samym kierunku rowerzystką J. W. (1), nieumyślnie powodując u niej obrażenia ciała w tym uraz głowy z masywnym stłuczeniem mózgu skutkującym jej zgonem z dnia 7 grudnia 2010r. w Szpitalu (...) w Ł., tj. o czyn z art. 177 § 2 kk, na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 kpk wobec braku znamion czynu zabronionego.

(okoliczność bezsporna)

W chwili zdarzenia warunki atmosferyczne były trudne, występowały silne opady deszczu, asfaltowa nawierzchnia drogi była mokra. Rower którym poruszała się J. W. (1) posiadał oświetlenie. Lampka ze światłem białym pełniła w rowerze rolę światła pozycyjnego przedniego i skierowana była do przodu. Intensywność jej świecenia w panujących warunkach i fakt skierowania światła do przodu powodowały, że praktycznie była niewidoczna dla jadących za rowerem pojazdów. Druga lampka, z kloszem barwy czerwonej, miała pełnić rolę światła pozycyjnego tylnego. Wskazuje na to rodzaj uchwytu przy rowerze, pasujący do wymiarów i kształtu tej lampki. Była ona sprawna technicznie. Po zdarzeniu lampka tylna roweru leżała na prawym pasie ruchu w odległości pół metra od prawej krawędzi jezdni, była sprawna, ale nie świeciła. Z kolei przednia lampa, która po wypadku również leżała na jedni, świeciła.

(opinia biegłego A. S. (1) k. 193-204, protokół oględzin miejsca wypadku k.6-7 akt 1Ds.1966/10, protokół oględzin rzeczy k.10-12 akt 1Ds.1966/10)

M. K. (1) w chwili zdarzenia była objęta obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na mocy umowy zawartej z (...) Towarzystwem (...) w W..

(okoliczność bezsporna)

J. W. (1) w chwili śmierci miała 62 lata. Przed śmiercią J. W. (1) zamieszkiwała w miejscowości Ł. ze swoim mężem, starszym synem B. W. i jego rodziną. Powód D. W. (1) zamieszkiwał wówczas w G. ze swoją żoną i dziećmi. Powód wyprowadził się do G. w 2008 roku, mając 32 lata. Wcześniej ciągle zamieszkiwał z rodzicami. Kiedy powód miał 19 lat został porażony prądem 15.000 V. Po wypadku jest osobą niepełnosprawną. Ma amputowaną jedną rękę. Zmarła J. W. (1) opiekowała się synem po wypadku, sprzątała, gotowała mu. Po wypadku powód stał się „oczkiem w głowie” matki. Pomędzy powodem, a zmarłą panowały serdeczne relacje. J. W. (1) była osobą wykształconą, była magistrem pedagogiki, pracowała w poradni zawodowo - wychowawczej, a wcześniej w szkole nr 5 w Ł.. Uczyla swoich synów uczciwości, otwartości na ludzi. Po przeprowadzce do G. powód przeszedł kolejną operację. Po operacji przebywał u matki przez okres rekonwalescencji, ok. 2-3 tygodni. To matka się nim wówczas opiekowała, dbała by ten doszedł do siebie.

Powód jest uzależniony od alkoholu od wielu lat. Przed śmiercią matki leczył się odwykowo przeciwalkoholowo, również za namową matki. Matka ganiła powoda za picie alkoholu. Po śmierci matki problemy powoda z uzależnieniem się nasiliły. Po śmierci matki powód pił ciągiem przez okres około 2 miesięcy.

W dzień po wypadku powód odwiedził nieprzytomną matkę w szpitalu. Uczestniczył też w pogrzebie. Po śmierci matki powód był załamany. Brakowało mu matki.

Matka była dla powoda autorytetem, osobą godną naśladowania. W czasie zamieszkiwania w G. powód widywał się z matką głównie podczas świąt i podczas jego pobytów w szpitalu. Poza tym powód ze zmarłą mieli kontakt telefoniczny. Zmarła wspierała powoda także finansowo. Obecnie powód mieszka w Ł. razem z ojcem. Po śmierci matki rozpadło się również małżeństwo powoda.

(zeznania powoda k. 156-157, zeznania E. K. k. 157v, zeznania A. S. (2) k. 158)

Powód D. W. jest uzależniony od alkoholu od wielu lat. Choroba alkoholowa rozpoczęła się wiele lat przed śmiercią matki powoda. Po śmierci matki powód odczuwał smutek, z którym radził sobie pijąc alkohol. Zachowanie powoda było w jego przypadku manifestacją reakcji żałoby, trwającej 2 miesiące i w swoim obrazie modyfikowanej przez chorobę alkoholową. Czas trwania okresu żałoby był stosunkowo krótki. Z punktu widzenia psychiatrycznego nie stwierdzono u powoda trwałego uszczerbku na zdrowiu mającego związek ze śmiercią jego matki.

(opinia sądowo-psychiatryczna k. 257)

D. W. (1) nie ujawnia zmian emocjonalnych związanych ze śmiercią matki. Choroba alkoholowa powoda wpływa w znacznym stopniu na jego stan emocjonalny i psychiczny. Choroba alkoholowa powoda miała wpływ na jego relacje z matką. Matka była w stosunku do powoda nadopiekuńcza, nadmiernie skoncentrowana na nim, co powodowało u powoda złość. Nadużywanie przez powoda alkoholu miało znaczny wpływ na stan emocjonalny powoda po śmierci jego matki.

(opinia psychologiczna k. 239-242, opinia psychologiczna uzupełniająca k. 294)

Powód zgłosił uprzednio pozwanemu roszczenie o wypłatę zadośćuczynienia. Pozwany odmówił wypłaty zadośćuczynienia.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił zasadniczo w oparciu o okoliczności bezsporne.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty, opinię biegłego z zakresu psychiatrii oraz psychologii, a także opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, w oparciu o zeznania powoda D. W. (1) oraz zeznania świadków E. K., A. S. (2), M. K. (1). Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka E. K. i A. S. (2), którzy opisali stan emocjonalny powoda po śmierci jego matki oraz relacje panujące pomiędzy powodem i zmarłą. Powyższe zeznania w całości zasługują na aprobatę Sądu. Są logiczne i spójne a co istotne, pozostają zbieżne z zeznaniami powoda. P. Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. K. (1), w których zrelacjonowała ona przebieg zdarzenia drogowego, w wyniku którego śmierć poniosła matka powoda.

Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom świadka K. B.. Zeznania świadka nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Świadek zeznał bowiem, że był obecny na miejscu wypadku, choć samego zdarzenia nie widział. Zeznał jednak, że widział leżącą na jezdni świecąca tylną lampkę od roweru. W tym zakresie nie sposób dać temu wiary. Tej treści zeznania są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym. Wysoce zastanawiające jest, że po pięciu latach od zdarzenia powód wnioskuje o przesłuchanie świadka, będącego znajomym powoda, który to świadek nie był wcześniej przesłuchiwany (w toku postępowania przygotowawczego), a który posiada tak kluczowe informacje odnośnie zdarzenia i to świadczące na korzyść powoda.

Sąd uznał za miarodajną opinię biegłego z zakresu psychologii mgr J. B. oraz opinię biegłego z zakresu psychiatrii E. Z.. Podobnie Sąd uznał za wiarygodną opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego A. S. (1).

Powyższe opinie nie były kwestionowane przez strony a i Sąd nie znalazł ku temu żadnych powodów. Każdy z biegłych w swej opinii, w sposób jasny i przystępny odpowiedzieli na pytania zawarte w tezie dowodowej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Powód w toku postępowania nie udowodnił zasadności swojego roszczenia.

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził od pozwanego zadośćuczynienia w kwocie 50.000 zł w związku ze śmiercią osoby bliskiej – matki powoda, na podstawie art. 446 § 4 k.c.

W myśl art. 446 § 4 k.c. Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Na gruncie prawa polskiego zasadą jest, iż poszkodowanym jest tylko ta osoba, przeciwko której skierowane było działanie sprawcy. Wyjątkiem od tej zasady jest art. 446 k.c., który tworzy podstawę dla samodzielnych roszczeń osób bliskich, które należą do kręgu tzw. pośrednio poszkodowanych. Osoby pośrednio poszkodowane to te, przeciwko którym nie było wymierzone działanie sprawcze i których uszczerbek nie mieści się w sferze normalnych następstw zdarzenia, z którym związana jest odpowiedzialność (zob. orzeczenie SN z 28 grudnia 1972r., I CR 615/72, OSP 1974, Nr 1, poz. 7). Omawiany przepis przewiduje cztery rodzaje roszczeń zmierzające do naprawienia szkód wywołanych śmiercią człowieka:

- a) zwrot kosztów leczenia i pogrzebu,
- b) rentę,
- c) jednorazowe odszkodowanie,
- d) zadośćuczynienie za krzywdę z powodu śmierci osoby bliskiej.

W sprawie bezspornym jest, że M. K. (1) kierująca samochodem S. (...) uczestniczka wypadku drogowego, w którym śmierć poniosła matka powoda była ubezpieczona w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego przewidzianego w art. 446 § 4 k.c. ma na celu zrekompensowanie krzywdy za naruszenie prawa do życia w rodzinie i ból spowodowany utratą najbliższej osoby (wyrok SA w Lublinie z dnia 7 lipca 2009 r., II AKa 44/09, LEX nr 523973). Naruszenie prawa do życia w rodzinie stanowi dalece większą dolegliwość psychiczną dla członka rodziny zmarłego niż w przypadku innych dóbr, a jej skutki rozciągają się na całe życie osób bliskich. Krąg osób uprawnionych do zadośćuczynienia jest taki sam, jak w art. 446 § 3 k.c. (por. Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania..., s. 268). Uprawnionymi do żądania rekompensaty są wyłącznie członkowie rodziny zmarłego, przy czym muszą być to najbliżsi członkowie tej rodziny. Ustalenie wysokości zadośćuczynienia z art. 446 § 4 k.c. winno nastąpić według kryteriów branych pod uwagę przy zasądzaniu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych (art. 23 i art. 24 w zw. z art. 448 k.c.), z uwzględnieniem jednak ciężaru gatunkowego naruszonego dobra (wyrok SA w Łodzi z dnia 14 kwietnia 2010 r., I ACa 178/10, niepubl.).

Konstrukcja normy określającej możliwość przyznania zadośćuczynienia („sąd może także przyznać”) nie oznacza dowolności co do możliwości zasądzenia wskazanego świadczenia, a każda odmowa musi być uzasadniona.

W niniejszej sprawie kluczowy jest fakt, czy istniał związek przyczynowy pomiędzy śmiercią J. W. (1), a zachowaniem ubezpieczonej u pozwanego M. K. (1) oraz ewentualny stopień przyczynienia się poszkodowanej zmarłej do powstałej szkody.

Materiał dowody zgromadzony w sprawie niniejszej tak w postaci osobowych źródeł dowodowych jak i dowodów z dokumentów nie dał jednoznacznej odpowiedzi na pytanie, czy w chwili zdarzenia J. W. (1) miała włączone tylne światło w rowerze. Warunkiem bowiem uniknięcia przez M. K. (1) kolizji z poszkodowaną była możliwość dostrzeżenia

rowerzystki, a w razie uznania, że zagraża ona bezpieczeństwu na drodze, podjęcia działań obronnych (wyminięcia, hamowania). Z tego względu najważniejsza jest odpowiedź na pytanie, czy jadąc ul. (...) miała w rowerze włączone tylne światło pozycyjne, a tym samym czy M. K. miała możliwość dostrzeżenia rowerzystki.

Odpowiedzi na to pytanie nie udało się ustalić.

Definicje, zasady, obowiązki oraz przywileje rowerzystów w Polsce zawarte są w ustawie Prawo o ruchu drogowym ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.) oraz rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia (Dz.U.2015.305 j.t.).

Zgodnie z § 53. w/w rozporządzenia Ministra Infrastruktury - rower oraz wózek rowerowy powinny być wyposażone:

- 1) z przodu - co najmniej w jedno światło pozycyjne barwy białej lub żółtej selektywnej;
- 2) z tyłu - co najmniej w jedno światło odblaskowe barwy czerwonej o kształcie innym niż trójkąt oraz co najmniej w jedno światło pozycyjne barwy czerwonej;
- 3) w światła, o których mowa w ust. 3 pkt 3, jeżeli konstrukcja roweru lub wózka rowerowego uniemożliwia kierującemu sygnalizowanie przez wyciągnięcie ręki zamiaru zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu;
- 4) co najmniej w jeden skutecznie działający hamulec;
- 5) w dzwonek lub inny sygnał ostrzegawczy o nieprzeźliwym dźwięku.

Zgodnie z § 56. 1. Światła pojazdu, o których mowa w § 53 powinny odpowiadać następującym warunkom:

- 1) światła pozycyjne oraz światła odblaskowe oświetlone światłem drogowym innego pojazdu powinny być widoczne w nocy przy dobrej przejrzystości powietrza z odległości co najmniej 150 m; w przypadku roweru i wózka rowerowego dopuszcza się migające światła pozycyjne;
- 2) powinny być umieszczone nie wyżej niż 900 mm i nie niżej niż 350 mm od powierzchni jezdni, a w przypadku roweru i wózka rowerowego nie wyżej niż 1500 mm i nie niżej niż 250 mm od powierzchni jezdni;
- 3) światła pojedyncze na pojeździe wielośladowym powinny być umieszczone po lewej stronie pojazdu możliwie najbliżej jego bocznego obrysu, jednak nie dalej niż 150 mm od tego obrysu; przepisu nie stosuje się do światel oświetlających drogę, które powinny być umieszczone pośrodku;
- 4) dwa światła powinny być umieszczone symetrycznie po obu stronach pojazdu możliwie najbliżej jego bocznego obrysu, jednak nie dalej niż 100 mm od tego obrysu oraz na jednakowej wysokości nad jezdnią; widoczność dwóch światel powinna być jednakowa;
- 5) światła czerwone nie mogą być widoczne z przodu, a światła białe (żółte selektywne) - z tyłu.

2. Dopuszcza się umieszczanie światel odblaskowych:

1) barwy żółtej samochodowej:

a) na bocznych płaszczyznach kół pojazdu, o którym mowa w § 53-55, z tym zastrzeżeniem, że z każdego boku pojazdu powinny być widoczne co najmniej dwa światła: co najmniej po jednym, umieszczonym na kole przedniej osi oraz na kole tylnej osi,

b) na pedałach roweru i motoroweru;

2) barwy białej - dodatkowo z przodu roweru i wózka rowerowego.

2a. Światła, o których mowa w ust. 2, mogą nie spełniać warunków określonych w ust. 1 pkt 2-4.

2b. W rowerach, wózkach rowerowych i przyczepach rowerowych dopuszcza się:

1) odblaskowy pasek w kształcie nieprzerwanego pierścienia, umieszczony na obu bokach opony, albo

2) elementy odblaskowe w kształcie nieprzerwanego pierścienia, umieszczone na bocznych płaszczyznach kół tych pojazdów.

Powód podnosił, że tylne światło w rowerze jego matki było włączone, ale prawdopodobnie zostało wyłączone na skutek uderzenia w nie samochodem. W tej sytuacji to na powódzie ciążył obowiązek udowodnienia podnoszonej okoliczności.

Należy zważyć, iż zgodnie z zasadami obowiązującymi w procedurze cywilnej ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 6 k.c.). Art. 6 k.c. określa reguły dowodzenia, to jest przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). W myśl zatem ogólnych zasad - na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności uzasadniających jego tezę, a mianowicie udowodnienia, że tylna lampka w rowerze świeciła, a tym samym winną wypadku jest tylko i wyłącznie M. K. (1).

Powyższe nie zostało jednak udowodnione. Tylko jeden ze świadków K. B. potwierdził, że po wypadku tylna lampka z roweru świeciła. Jednakże takiej treści zeznania świadka nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, tak zgromadzonym na potrzeby niniejszego postępowania jak i te zgromadzone przez prokuratora w toku śledztwa 1Ds 1966/10. Żaden inny świadek przesłuchany na okoliczność zaistniałego zdarzenia nie wskazał, by tylne oświetlenie od roweru świeciło leżąc na drodze. Niemal wszyscy przesłuchani w toku postępowania przygotowawczego potwierdzili, że lampka w kolorze czerwonym leżała na jedni oderwana od roweru. Mało tego świadkowie wprost wskazali, że lampka ta nie świeciła. Byli to m.in.: T. K. (k. 70 akt 1Ds 1966/10), H. K. (k. 51 akt 1Ds 1966/10), C. S. (k. 60 akt 1Ds 1966/10), J. W. (2) (k. 62v akt 1Ds 1966/10), D. W. (3) (k. 85 akt 1Ds 1966/10).

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego A. S. (1) M. K. (1) tylko jadąc z prędkością dozwoloną (50 km/h) miałyby możliwość uniknięcia wypadku i to w przypadku gdyby kierująca rowerem miała włączoną tylną lampę oświetleniową w rowerze. W przypadku jazdy z prędkością większą takiej możliwości nie było. Z kolei przekroczenie prędkości przez M. K. w przypadku wyłączonego tylnego oświetlenia w rowerze nie miało wpływu na przebieg zdarzenia. Zarówno przy rzeczywiście rozwijanej prędkości jak i prędkości dopuszczalnej długość drogi hamowania była dłuższa od odcinka, na jakim to hamowanie mogło być realizowane. Gdyby uszkodzona miała włączoną tylną lampkę oświetleniową w rowerze, to byłaby widoczna dla nadjeżdżającego samochodem S. (...) w odległości około 45m. W przypadku wyłączonej lampki oświetleniowej w rowerze kierująca samochodem nie miała możliwości podjęcia obronnych manewrów bez względu na prędkość z jaką się poruszała, także ze względu na panujące warunki pogodowe, padający ulewny deszcz i wczesną porę ok. 5:50 i panujący zmrok na dworze.

Pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł zarzut przyczynienia się uszkodzonej J. W. (1) do powstania szkody poprzez niewłączenie tylnego oświetlenia w rowerze. Jednakże na mocy powyższych rozważań nie sposób stwierdzić, czy rzeczywiście uszkodzona miała włączone tylne oświetlenie w rowerze podczas kierowania rowerem czy też nie.

Biorąc pod uwagę powyższe nie sposób przypisać M. K. (1) spowodowania wypadku drogowego, w wyniku którego śmierć poniosła J. W. (1), a tym samym nie sposób uznać ponad wszelką wątpliwość, że istniał związek przyczynowy

pomiędzy śmiercią J. W. (1), a zachowaniem M. K. (1) jako kierującej samochodem S. (...), co jest warunkiem koniecznym przyznania zadośćuczynienia na mocy art. 446 § 4 k.c.

Dlatego też powództwo podlegało oddaleniu.

W tej sytuacji bez znaczenia pozostaje tutaj ocena krzywdy jaką odniósł powód w związku z nagłą tragiczną śmiercią matki J. W. (1).

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wobec faktu, iż stroną, która przegrała niniejszą sprawę jest powód, zaś pełnomocnik pozwanego zgłosił w toku procesu wnioski o zasądzenie na rzecz jego mocodawcy kosztów procesu, Sąd – na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.163.1348 z późn. zm.) zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3866,38 złotych, w tym 2417 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Na kwotę tę złożyły się koszty opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego biegłego A. S. (~~979,38 zł~~, poz. ks.26 z dnia 13 lutego 2014 roku, k. 187, k. 205; ~~263,53 zł~~- k. 232), biegłej psycholog J. B. (~~136,47 zł~~- k. 243; ~~70 zł~~- k. 295, zarządzenie z dnia 11 sierpnia 2015 r.)- łącznie 1449,38 zł. Wydatki te w toku postępowania sądowego, pokryte zostały z zaliczek uiszczonych przez pozwanego.